

Hensyn til Tildelingen af Invalidere. For et tredje Punkts Vedkommende er Lovforslaget derimod ikke tilfredsstillende, idet Renten for de nuværende Rentenydere opretholdes med 800 Kr. Det høje Ting kender sikkert mit Standpunkt til dette Spørgsmaal, og jeg vil nu selvsagt med ganske særlig Interesse lytte efter de Udtalelser, der under Forhandlingerne her i Tinget vil fremkomme desangaaende. Nærmere skal jeg ikke komme ind paa dette Punkt, men blot bemærke, at Reduktionen af Invalidere for de nuværende Rentenydere anser jeg fremdeles for baade lovlig og forsvarlig, og jeg anser end yderligere denne Reduktion for at være i høj Grad ønskelig af Hensyn til Statens og Kommunerne's økonomiske Interesser.

Saaledes som Lovforslaget blev vedtaget i Folketinget, rummer det imidlertid, som nævnt, to Kilder til fremtidige Besparselser, nemlig Reduktionen af Renten for de fremtidige Rentenydere og Indførelsen af en Række Kontrolbestemmelser, og alene disse to Sæt af Bestemmelser giver Lovforslaget en ikke ringe Værdi. Men, som sagt, jeg nærer Tillid til, at Behandlingen i dette høje Ting vil give Lovforslaget endnu større Værdi.

Der er vel neppe nogen af de sociale Love, der er blevet kritiseret saa stærkt som denne. Fra talrige Sider er der meddelt om Rentenydere, hvis Invaliditet var af en tvivlsom eller af en mere end tvivlsom Art. Jeg har i den Anledning ladet en Række Rentenydere kontrolere, og jeg kan ikke sige andet end, at denne Undersøgelse i nogen Grad har bekræftet den fremsatte Kritik. Grundene til dette uheldige Forhold er sikkert forskelligartede. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed optrevle alle disse Grunde, men jeg skal blot derom bemærke, at det uheldige Forhold for en væsentlig Del skyldes, at da Loven blev ført ud i Livet, var der ikke overfor denne hele eller halve Forsikring eller rettere sagt denne Trediedel-Forsikring givet en vis Karenstid, saaledes som man har gjort i andre Lande, hvor man har indført Invalidforsikring. Dette medførte for det første, at en hel Række Personer, som var Invalidere eller delvis Invalidere, inden Loven traadte i Kraft, uden videre fik Nytte af denne Forsikringslov, hvilket selvsagt er i Strid med ethvert Forsikringsprincip. Dernæst medførte det, at hele det Embedspersonale og alle de Læger, som fik med Loven at gøre, traadte til uden Forberedelse, uden det nødvendige Kendskab til den Teknik, der er nødvendig ved en Lov

af denne Art. En stor Del af Landets Læger maatte undersøge disse Invaliders Ansøgninger, og en stor Del af Lægerne var slet ikke vænnet til saadanne Undersøgelser, de stod overfor noget helt nyt, hvor de uden Skole skulde træffe vigtige Afgørelser. Det samme gjaldt Personalet i Invalidere-retten, som ganske uskolet og næsten uforberedt skulde fælde vigtige Kendelser. Dette Retspersonale kom ved Lovens I-værksættelse til at staa overfor en for dem helt ny Opgave, en Opgave, der kvantitativt set var næsten overvældende, idet der strømmede et uhyre Antal Ansøgninger ind, som skulde behandles i det første Aar. Alt dette kan selvsagt have medført, at der i adskillige Tilfælde, maaske i mange Tilfælde, blev givet Rente ogsaa til dem, der ikke burde have Rente, at Renten blev givet, som man siger, med for rund Haand.

Jeg mener imidlertid hertil at maatte føje, hvad jeg allerede har udtalt i Folketinget, at denne Kritik ikke bør ramme dem, som har administreret Invalidere-retten i de forløbne Aar, altsaa ikke den første Retspræsident og hans Meddommere eller de senere Retspræsidenter og deres Meddommere; thi disse Dommere har i de første Aar været ude for en saa overvældende Opgave, at det, selv med den største Samvittighedsfuldhed og den største Omhu — som jeg tror at turde sige at der har været handlet med her — ikke har kunnet undgaas, at Renten i en hel Række Tilfælde blev tildelt Invalidere, hvis Invaliditet var af usikker Art.

En svær Børnesygdum har denne Lov gennemgaaet, og Resultatet har været kostbart for Stat og Kommune, og det er ikke det mindst vigtige ved det Lovforslag, jeg har den Ære at forelægge her, at der derved bødes i høj Grad paa dette Forhold.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Ejsing: Det vil være forstaaeligt, at vi med Hensyn til dette Lovforslag ikke er ganske orienterede. Det blev forelagt i Februar Maaned i Folketinget, og Bølgene gik højt om Forslaget. Først den 1. Juni kom Betænkningen og derefter altsaa anden Behandling; ud af anden Behandling fremgik der et Forslag, som man fra alle Sider var enig om at betegne som i hvert Fald mindre brugeligt, mildest talt. Ved tredje Behandling gik man ret let hen over det og vedtog et Forslag, om hvilket det kan siges, at de Partier, som stemte for det, aldeles